Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 167 964 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13 *Septies*) en van de beslissing van 17 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (13 *Sexies)*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Tom STAPPERS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 is verzoekster in België aangekomen met een inreisstempel geldig tot 29 april 2015. Zij heeft haar aankomst gemeld bij de stad Turnhout.

Op 13 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 mei 2015 doet verzoekster te Turnhout een huwelijksaangifte met een Belgische onderdaan.

Op 28 juli 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Turnhout op 23 juli 2015. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg die bij vonnis de vordering afwees als ongegrond op 12 mei 2016. Tegen het vonnis dient verzoekster hoger beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Deze procedure loopt nog.

Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, dit keer met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN/
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1 :
1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Artikel 27:
Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft, met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende do overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk Is.
Artikel 74/14:
Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 13.05.2015 (bijlage 13)"

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.
Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.
Betrokkene is legaal aangekomen In België op 06.02.2015 met een inreisstempel geldig tot 29.04.2016 en heeft haar aankomst (bijlage 3) gemeld op 06.02.2015 bij de stad Turnhout.
Op 30.04.2015 vroeg betrokkene een verlenging aan, wat haar door DVZ geweigerd werd.
Op 13.05.2015 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen betekend.
Op 18.05.2015 deed betrokkene te Turnhout een huwelijksaangifte met een Belgische onderdaan (V. E., M. °25.08.1965).
Op 28.07.2015 weigerde de stad Turnhout het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout op 23.07.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-Indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM Inhoudt.
Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.
Het louter feit dat de heer V. E. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië.
Zowel betrokkene als de heer V. E. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
Betrokkene Is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is
(…) ".

Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar**.** Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*"

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13*septies*), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.
Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde

vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.
Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82,§4, tweede lid, bedoelde vordering.
Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf*. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 7, §3 en 27, §3 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat er geen risico bestaat op onderduiken en dat zij op geen enkele wijze de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure belemmert of ontwijkt.

4.3.2.2 In zoverre verzoekster haar middel richt tegen de vasthouding dient opgemerkt te worden dat de Raad onbevoegd is om er kennis van te nemen bij gebrek aan rechtsmacht. Tegen de beslissing tot vasthouding staat een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfsplaats *conform* artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het middel is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

De verwerende partij laat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaan met een terugleiding naar de grens. De bestreden beslissing past hiervoor artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet toe met de volgende reden: "*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.*
Betrokkene is legaal aangekomen In België op 06.02.2015 met een inreisstempel geldig tot 29.04.2016 en heeft haar aankomst (bijlage 3) gemeld op 06.02.2015 bij de stad Turnhout.
Op 30.04.2015 vroeg betrokkene een verlenging aan, wat haar door DVZ geweigerd werd.
Op 13.05.2015 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen betekend.
Op 18.05.2015 deed betrokkene te Turnhout een huwelijksaangifte met een Belgische onderdaan (V. E., M. °25.08.1965).
Op 28.07.2015 weigerde de stad Turnhout het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout op 23.07.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.
(…)
Betrokkene Is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

Verzoekster betwist niet dat zij op het Schengengrondgebied verblijf zonder een geldige inreisstempel en dat haar reeds op 13 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verzoekster heeft vrijwillig geen gevolg gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en heeft daarentegen op 18 mei 2015 een huwelijksaangifte gedaan te Turnhout. De voltrekking van het huwelijk werd geweigerd op 28 juli 2015 na negatief advies van het Parket van Turnhout op 23 juli 2015. Gelet op voormelde feiten is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, te meer nu zij tegen de weigering tot voltrekking van het huwelijk een beroep heeft ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg die op 12 mei 2016 de vordering van verzoekster heeft afgewezen als zijnde ongegrond. Op 17 mei 2016 is verzoekster opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Verzoekster heeft thans hoger beroep ingediend tegen voornoemd vonnis bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Verzoekster betwist niet dat zij de uitspraak van het Hof van Beroep wenst af te wachten en bevestigt aldus dat zij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat de gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding niet kennelijk onredelijk of onjuist is genomen. Verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen overigens terecht op dat het hoger beroep tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg geen schorsende werking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Prima facie is de aangevoerde schending van de artikelen 27, §3 en 7, §3 van de vreemdelingenwet niet ernstig.

4.3.2.3 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 5, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41, 2° van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 5 en 6, 5° van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekster betoogt dat zij door de vasthouding met het oog op de verwijdering de procedure met betrekking tot de weigering van de huwelijksvoltrekking niet langer in België kan beproeven waardoor zij de kans mist om de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand hervormd te zien en om legaal in België te verblijven na een gezinshereniging.

4.3.2.4 De omstandigheid dat de verzoekster van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet haar niet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, en indien op verzoekster de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen kan zij om de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen en om een toelating verzoeken het Belgisch grondgebied te betreden.

De bestreden beslissing verhindert ten slotte ook niet dat verzoekster, in het geval dat het hof van beroep het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg herziet, de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen en aldus na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde haar partner te vervoegen.

Opnieuw wordt opgemerkt dat voor wat betreft verzoeksters grieven gericht tegen de vasthouding de Raad geen rechtsmacht heeft om zich over de vasthouding en vrijheidsberoving uit te spreken.

Prima facie is de aangevoerde schending van de voormelde artikelen niet ernstig.

4.3.2.5 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 74/5, 74/6, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikel 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar gezins- en familieleven. Zij kent haar partner sinds augustus 2014 en ze wonen sinds februari 2015 onafgebroken samen op hetzelfde adres. Zij vormt samen met haar partner een duurzame levensgemeenschap. De procedure tegen de beslissing van de ABS loopt nog.

4.3.2.6 In tegenstelling tot verzoeksters betoog kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat er wel degelijk rekening is gehouden met haar voorgehouden gezins- en familieleven. In de beslissing is immers het volgende gemotiveerd: *"Op 18.05.2015 deed betrokkene te Turnhout een huwelijksaangifte met een Belgische onderdaan (V. E., M. °25.08.1965).*
Op 28.07.2015 weigerde de stad Turnhout het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout op 23.07.2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.
De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-Indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM Inhoudt.
Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven ken hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.
Het louter feit dat de heer V. E. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië.
Zowel betrokkene als de heer V. E. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België."

Waar verzoekster herhaalt dat zij de intentie heeft om met de heer V.E. te huwen en ontkent dat het een schijnhuwelijk betreft stelt de Raad evenwel vast dat uit het gevoerde onderzoek van het parket en later van de Rechtbank van Eerste Aanleg het tegendeel bleek zodat de bestreden beslissing weldegelijk rekening kan houden met het gegeven dat de stad Turnhout op 28 juli 2015 weigerde het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket Turnhout op 23 juli 2015 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van verblijfsrecht. De verwerende partij stelt bovendien in de nota met opmerkingen terecht dat zij zich voor het beroep tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg kan laten vertegenwoordigen. Tot slot kan niet worden ingezien waarom de huidige bestreden beslissing haar zou verhinderen alsnog te huwen of een gezinsleven te ontwikkelen, zij het eventueel in haar land van herkomst. Verzoekster betwist niet dat de heer V.E. haar vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel verzoekster als haar partner wisten immers dat het gezinsleven in België precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster in België.

Het gegeven dat de verzoekster op de dag van de thans bestreden beslissing op hetzelfde adres verbleef als van haar voorgehouden partner en het gegeven dat zij reeds enige tijd op hetzelfde adres verbleef doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicaties. De gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen affectieve relatie en dus geen effectief beleefde gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Ook middels de voorlegging van het hoger beroep tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg toont de verzoekster, gelet op het grondige onderzoek waaruit een schijnhuwelijksverzoek bleek, niet aan dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing met de heer V.E. een effectief beleefde gezinsband had. Ook de overige loutere beweringen zoals uiteengezet in het verzoekschrift tonen op zich geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

In het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 27, §1 van de vreemdelingenwet, verwezen naar de gedwongen grensleiding en in dezelfde akte wordt deze gedwongen grensleiding uitvoerig gemotiveerd, onder meer door verwijzing naar de weigering tot de voltrekking van het huwelijk na het negatief advies van het parket van Turnhout en de daaruit gebleken vaststelling dat het voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde heeft aldus bij het treffen van de thans bestreden beslissing het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekster en de heer V.E. in rekening genomen, doch hij stelde vast dat het om een schijnsituatie ging. Deze vaststelling wordt thans op het eerste gezicht niet met concrete elementen weerlegd.

De Raad stelt op grond van een *prima facie* onderzoek van de door de verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken en de elementen van het administratief dossier dan ook vast dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij in België over een effectief gezinsleven met de heer V.E.. beschikt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij merkt verder terecht op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen aangezien zij sinds 13 mei 2015 illegaal in het land verblijft, hetgeen ook niet wordt betwist. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet dienstig beroepen op de voormelde artikelen van de Terugkeerrichtlijn.

Prima facie is de aangevoerde schending van de artikelen 74/5, 74/6, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikel 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 8 van het EVRM niet ernstig.

4.3.2.7 Verzoekster voert de schending aan van artikel 41, 2° van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster betoogt dat zij niet werd gehoord door de verwerende partij voorafgaandelijk aan de kennisgeving van het bestreden bevel zodat zij haar gezinsleven niet kon voorleggen.

4.3.2.8 Wat het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht betreft, merkt de Raad dat dit hoorrecht, zoals tot uiting gebracht in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het betreft een algemeen beginsel van het Unierecht, dat door de overheidsinstanties van de lidstaten moet worden gerespecteerd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).
De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een terugkeerbesluit moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht zijn vastgesteld.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn, dit is de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).
Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).
De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

Daargelaten de vraag of verzoekster gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu dient te worden gewezen dat aan de verzoekster reeds op 13 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Ook dit bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Aan de verzoekster werd toen een termijn van 7 dagen toegekend voor vrijwillig vertrek. De thans bestreden verwijderingsmaatregel werd getroffen op 17 mei 2016, dit is dus ruimschoots na het verstrijken van de verleende termijn voor vrijwillig vertrek. De verzoekster heeft tegen dit terugkeerbesluit geen enkel rechtsmiddel aangewend. Overeenkomstig artikel 8.1. van de Terugkeerrichtlijn moet de Belgische Staat dan ook de nodige maatregelen nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren De verzoekster verwijst wederom naar haar voorgehouden gezins- en familiaal leven met de heer V.E. De Raad stelt echter vast dat deze beweerde situatie echter niet nieuw is ten opzichte van het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2015. Meer nog, sedert die datum zijn er nog elementen opgedoken die de beweerde gezins- en familiale relatie ernstig ondergraven. Op 23 juli 2015 heeft de procureur des Konings bij het parket van Turnhout immers een negatief advies verstrekt in het kader van verzoeksters voorgenomen huwelijk waarop de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Turnhout geweigerd heeft om het huwelijk te sluiten. Ook de Rechtbank van Eerste Aanleg komt na onderzoek tot het besluit dat het gaat om een schijnhuwelijk die niet is gericht op tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De gemachtigde heeft in de bestreden akte, ter verantwoording van de gedwongen grensleiding, verwezen naar deze situatie en heeft ze zodoende in rekening genomen.

Gelet op het reeds op 13 mei 2015 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten waarvan in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld en waarvan niet wordt betwist dat de verzoekster er geen gevolg aan heeft gegeven, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat zij voor het overige nog andere dienstige informatie aan de diensten van de verweerder had kunnen voorleggen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en die hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden verwijderingsmaatregel te treffen.

De verzoekster kan zich *in casu* dan ook op het eerste gezicht niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, zoals tot uiting gebracht in artikel 41 van het Handvest.

4.3.2.9. Ten slotte voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat de motivering niet correct is, minstens niet afdoende.

4.3.2.10 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, alinea 1, 1°, artikel 27, §§1 en 3 en artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldige inreisstempel, geen gevolg heeft gegeven aan een eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten en dat de Stad Turnhout weigerde het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij verduidelijk evenmin waarom de motivering niet correct zou zijn of niet afdoende.

Prima facie wordt de schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond.

De middelen zijn in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden tot schorsing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,	Wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. S. PIETERCIL,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. PIETERCIL	N. MOONEN